

[Alvilda Larsen.]

har været saa stærkt, at Krav herom er blevet rejst og formulert af mange faglige Kongresser sidste Efteraar.

Jeg mener altsaa, at man udmærket godt for Funktionærernes Vedkommende kan lovfæste Weekend, bl. a. under Hensynet til de særlige Forhold. Naturligvis kan og bør der være visse Dispensationsbestemmelser, men jeg finder det alligevel vigtigt, at vi netop nu faar indført Bestemmelse om Weekend, fordi jeg, som sagt, frygter det, der vil ske i selv samme Øjeblik, vi faar Ændringer i den midlertidige Lukkelov.

Det var de Bemærkninger, jeg havde at gøre. Jeg haaber, vi kan snakke nærmere om Tingene i Udvalget og skal tilsige mit Partis Støtte til en velvillig Behandling af Lovforslaget.

Bjørner: Saa længe to Arbejdere løber efter een Arbejdsgiver, vil Arbejdet have ringe Kaar. Naar to Arbejdsgivere omvendt løber efter een Arbejder, vil Kaarene være gode for de arbejdssøgende. Denne Sandhed gælder, uanset hvilken Beskyttelse der kan opnaas for Arbejdere eller Funktionærer — det være sig gennem faglige Overenskomster eller ad Lovgivningens Vej. Den virkelig sikre Stilling for den arbejdssøgende faar man først den Dag, da Arbejdsgiverne maa konkurrere om at skaffe sig Arbejdere eller Funktionærer.

Den højtærede Arbejdsminister sagde ved Fremsættelsen af dette Lovforslag, at Grunden til, at man mente, man maatte have en Funktionærlovgivning, var den, at Storbedrifterne efterhaanden paa en Række Omraader fortrænger de mindre, selvstændige Virksomheder, og derved bliver Funktionærernes Muligheder for engang at blive selvstændige ringere. Denne Betragtning kan man ikke afvise, men man fristes til at spørge: Hvad er Aarsagen til det? — Paa det Omraade, vi her er inde paa, kan man ikke sige, at Udviklingen hen imod Stordriften er en Følge af den tekniske Udvikling. Den tekniske Udvikling, som den er i Dag, kan lige saa vel tendere hen imod en Decentralisation af Erhvervsvirksomheder som imod det modsatte. Jeg tror, Forklaringen ligger i, at hele vor Lovgivning giver Storbedrifterne en Fortrinsstilling. Privatejendomsretten til de samfundsskabte Værdier, Toldbeskyttelse og Handelsrestriktioner beforder simpelt hen Udviklingen hen imod monopoliseret Stordrift og gør det vanskeligere for den mindre Virksomhed at klare sig. Det er det, der vanskeliggør

det for den enkelte en Gang at blive sin egen Arbejdsgiver. For en virkelig og varig Bedring af Kaarene for de arbejdssøgende, herunder for Funktionærerne, er det vigtigere, at vi gennem Grundskyldslovgivning, gennem Skattenedsættelser, Frihandel og Erhvervsfrigørelse skaber lige Vilkaar for Arbejdsgiver og Arbejder, end at vi gennem en Lovgivning af den her foreliggende Art prøver paa at sikre den ene af Parterne.

Nu hørte jeg nok det ærede Medlem Hr. Kristen Amby forleden Dag spaa, at vi i Løbet af et Par Aar vilde faa indført fuld Grundskyld her i Landet. Men der er vel nok et Stykke Vej tilbage, inden vi faar lempet alle de Bomme, der spærrer for Vejen til Arbejde, saa jeg tror, at der endnu vil gaa nogen Tid, før den arbejdssøgende paa den Maade, jeg før antydede, kan opnaa sin eneste reelle og retfærdige Betryggelse, og derfor kan det siges, at en Lovgivning af den Art, der foreligger her, er nødvendig.

Retsforbundet vil derfor ogsaa medvirke til at gennemføre dette Lovforslag, og jeg skal kun nævne nogle ganske enkelte Punkter, som jeg kunde ønske Ændringer af i Lovforslaget. Stort set betyder det, som allerede tidligere fremhævet, en Fastlægnings af den Retspraksis, der har udviklet sig under den nugældende Funktionærlov, og den har gennemgaaende virket tilfredsstillende. Ganske vist støder det mange, at Lovens Opsigelsesregler i § 2 er saa forskellige for Principalen og for Funktionæren, men paa den anden Side er det det samme Opsigelsesvarsel, som ansvarsbevidste Principaler allerede tidligere har anvendt, der er Tale om. Derimod synes jeg ikke helt man kan se bort fra, at Byrderne ved de lange Opsigelsesfrister kan virke særlig tyngende paa Indehaveren af en mindre Erhvervsvirksomhed. Her bliver Chefen i mange Tilfælde ringere stillet end Funktionæren, og her bliver den mindre Virksomhed ringere stillet end Storbedriften. Paa det Punkt nærer jeg Sympati for Tanker, der er fremsat af et Par Mindretal i det Udvalg, der har været nedsat og har afgivet Betænkning, og som dels gaar ud paa, at 3 Maaneders Opsigelsesfristen først skal træde i Kraft, naar Funktionæren har faaet nærmere Tilknytning til Firmaet, nemlig gennem mindst 1 Aars Ansættelse, dels at denne Frist kun skal gælde for Funktionærer, der er fyldt 21 Aar. Men det bliver formodentlig vanskeligt at trænge igennem med Tanker af denne Art, og jeg mener da, man bør se, hvorledes Loven virker i en kortere Aarrække under Forhold, der for-